

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De sancto Spiridione & eius mode stia & tranquillitate. Cap. XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

utilitatem eorum, qui sunt in ecclesiis libertate donati, constitutę sunt. Nam cum partim præ exquisita quadam legum obseruatione, partim præ possessoribus, qui inuiti eos dimiserunt, permagna esset difficultas in maiore libertate acquirenda, quam Romani, ciuitate donari appellant, tres tulit leges, quibus dicreuit, vt omnes qui in ecclesijs essent testimonio Sacerdotũ libertate donati, in remp. Romanam ascriberentur. Huius pij instituti satis clara etiam hac nostra ætate extant indicia: quippe consuetudo adhuc tenetur, vt leges de eo sancitę, in principio tabularum de manumissionibus scribantur. Atque hæ sunt leges à Constantino promulgatę: qui quidem omnę curam & cogitationem ad Christianam religionem ornandam contulit.

De eximijs qui adhuc in vita manebant confessoribus.

CAP. X.

ERat porrò hæc religio tum sua ipsius vi, tum propter virtutem eorum, qui id temporis eam excolebant, satis gloriosa. Nam cum alij multi boni Christiani tũc quidem vixere, tum quàm plurimi confessores, persecutionis tempestatibus iam nuper sedatis, fuere superstites, ecclesijsque permultum ornamenti attulere: Vt Osius episcopus Cordubę: vt Amphio Epiphanię, vrbis Cilicię episcopus: vt Maximus, qui post Macarium, Hierosolomitana rexerit ecclesiam: vt Paphnutius Aegyptius: per quem fertur Deum quàm plurima edidisse miracula, profligasse dæmones, eique variorum morborum sanandorum facultatem dedisse. Iste Paphnutius, & Maximus ille, de quo dixi modò, erant ex illorum confessorum numero, quos tyrannus Maximinus ad metalla, cum oculos eorum dextros effodisset, sinistrorumque pedum flexus eneruasset, condemnauit.

De sancto Spiridione & eius modestia & tranquillitate.

CAP. XI.

B 4

Eisdem

SOZOMENI HISTOR.

VI
in
p.
E Idem temporibus vixisse accepimus Spyridionem quoque Trimythuntis oppidi Cypri, episcopum. Ad cuius virtutem prædicandam ipsam famam etiamnum de eo percrebescentem arbitror satis habere virium. Miraculorum verò diuina ope ab eo editorum licet quàm plurima, vt simile veri est, norint indigenæ, ipse tamen solum ea, quæ ad nos sermone hominũ perlata sunt, percensebo. Erat ille vir sanè agrestis: qui tametsi vxorem habebat & liberos, non tamen propterea res diuinas negligentius obiit. Ferunt quidem viros quosdam maleficos ad ouile eius de nocte venisse: atque oues furari aggressos, de repente vinculis constrictos teneri, cum nemo omnino eos colligauerat. Vt autem dies illuxit, venisse eò Spyridionem, illos vinctos offendisse, soluisse vinculis, quæ certè oculis cerni non poterant. Increpasse, quòd cum rogando potuissent recupitam assequi, clam tamen surripere maluissent, & noctu sibi ipsis tantum molestiarum facessere. Attamen eorum misertum, & vt se ad melius vitæ genus transferrent, hortatum dixisse: Abite, huncque arietem accipite. Nam cum totam noctem vigilando, vos afflictaueritis, non est sanè consentaneum, vt de vestris susceptis laboribus conquerentes, à meo ouili discedatis. Atque vt istud meritò planè mirandum est, sic illud quoque non minus. Huius filie virgini, cui nomen erat Irene, vnus ex familiaribus Spyridionis depositum seruandum dedit. Illa cum acceperat, domi defodit in terram, quò accuratius custodiretur. Cumque forte fortuna filia sine vlla mentione depositi facta cuique, mortem oppetiuisset, venit homo ille depositum repetiturus. Spiridion autem, quamuis quid diceret, prorsus ignoraret, ædes tamen perscrutatur. Ac cum inuenire depositum non posset, homo lugere grauius, capillum lacerare, & velut iam iam moriturus præ se ferre cœpit. Spyridion verò ad misericordiam inductus, venit ad sepulchrum filie, eamque nomine compellat. A qua sibi respondente percunctatur de deposito. De quo certior factus, reuertitur domum, & inuentum in loco, quem filia ei significauerat, homini reddit. Verùm cum in hunc sermonem sim delapsus, non erit alienum illud quoque adiungere. Consueuerat iste Spyridion fructus, qui

qui ei suppetebant, partim pauperibus distribuere, partim aliis, qui cupiebant, gratis mutuò dare, ita tamen vt ipse sua manu neque traderet, neque reciperet, sed monstrata illis accedentibus cella penaria, faceret potestatem tantum secum auferendi, quantum ipsis opus esset. Quidam igitur hoc modo fruges à Spyridione mutuatus, venit, vt eas redderet. Qui nactus potestatem, vt moris erat, fruges mutuò acceptas in cellam penariam reducendi, ad fraudé faciendam se conuertit: atque ratus clam fore, debitas fruges non reddidit, sed fraudauit Spyridionem earum redditione, & perinde quasi reddidisset, abiit. Verùm istud eius facinus non ita diu latuit. Nam aliquantò post, cum opus haberet fruges rursus mutuari, & Spyridion eum ad cellam penariam misisset, facta potestate, vt sibi, quantum vellet, metiretur, cella vacua reperta, Spyridioni rem indicauit. Cui Spyridion, permirum sanè est, inquit, mi homo, qui possit fieri, vt tibi soli cella res non suppetet necessarias. Quare tecum cogita, nunquid alias mutuatus sis, quæ nondum reddideris. Nam si istud non obstetisset, certum est te voti fuisse compotem. Cæterùm ito rursus eò, confidens te fruges inuenturum. Qui ad hunc modum manifestò deprehensus, culpam indicauit. Porrò operæpretiũ fuerit huius diuini viri grauitatem & accuratum in ecclesiastica administratione studium, cum admiratione considerare. Dicitur enim episcopus Cypri, neque id adeo multo post, quadam causa necessaria adductos, in vnum conuenisse, adfuisseq; vnà cum illis in concilio Spyridionem, & Thriphyllium Ledrensem episcopum, virũ sanè disertum, qui diu admodum, quò legum cognitionem exquisitè perdiceret, Beryti commoratus fuerat. Iste Thriphyllius, conuentu celebrato, rogatus, vt apud populum concionaretur, cum necessum haberet, illud dictũ seruatoris in medium adducere, Tolle grabatum & ambula, mutato vocabulo, pro grabato scimpodem, id est, lectum humilem dixit. Quod quidem Spyridion iniquo animo ferens, tu ne inquit, melior es illo, qui dixit, grabatum, quod eius verbis vti pudeat? Quod cum dixisset, exiit è sede sacerdotali, populo inspectante, atque hoc modo Thriphyllum eloquentia se arroganter efferentem

SOZOMENI HISTOR.

ad modestiam erudiuit. Nam satis in se habuit authoritatis ad pudorem alteri incutiendum, quippe cum & veneratione dignus esset, & rerum admirabiliter gestarum gloria maxime nobilitatus: quinetiam cum eum & ætate antiret, & dignitate sacerdotii. Præterea quàm humanitus & benigne hospites excipere soleat, hinc cognoscere poterimus. Cum iam instaret Quadragesima, ex itinere quidam forte ad eum venit illis ipsis diebus in quibus vnâ cum suis ieiunia peragere consueuerat, & ad statutum diem cibum degustare, cum diebus interpositis sine cibo omnino remansisset. Cumq; Spyridion videret hospitem valde de via fessum, age, inquit, o filia, primum viri huius pedes laua, deinde cibum ei appone. Vbi verò respondit virgo, neque panem in edibus esse, neque polentam (superuacanea nanque fuisset istarum rerum apparatus propter ieiunium) Spyridion cum precibus deum inuocasset, veniamque petuisset, dedit mandatum filia, vt carnes suillas, quas forte in ædibus habebat sale conditas, coquere. Quibus coctis, hospitem facit secum accubere, deque carnibus apposis comedere cœpit: hortatur hospitem, vt ipsum imitetur. Qui cum illud facere recusaret, diceretq; se Christianum esse, hæc ob causam, inquit, Spyridion, minus recusare deberes. Nã omnia munda mundis sacrae literæ pronunciant. Atque de Spyridione hæc quidem hæctenus.

Tit. 12

*De monachorum viuendi ratione, vnde cœperint,
atq; quos duces habuerint.*

CAP. XII

PER id temporis qui monasticum vitæ genus excolebāt, cum ecclesiam maxime omnium illustrare, tum religionem Christianam suis piis viuendi institutis magnopere dilatare visi sunt. Nã talis & tam sapiens vitæ ratio ad homines à deo tanquam res planè vtilissima delata multiplicem scientiarum cognitionem & argutam disserendi subtilitatem, veluti rem superuacaneam, & otium, quod in præstantioribus studiis ponendum est, sibi furripientem, & ad vitam recte instituendam nihil afferentem adiuuanti, penitus contemnit: solaq; hæc naturali quodam & minimè curioso prudentiæ gene-